

Park Wilsona

Najstarszy poznański park publiczny, znajdujący się między ulicami: Głogowską, Berwińskiego i Matejki. Zajmuje powierzchnię 7,2 ha.

Publiczności został udostępniony w 1902 r., ale prace nad jego urządzeniem trwały do 1904 r. Powstał na gruntach dawnej szkółki drzew i krzewów ozdobnych, założonej przez istniejące od 1834 r.

Towarzystwo Upiększania Miasta, wg projektu Hermanna Kubego. Ze względu na bogatą kolekcję rosnących w nim roślin, nazywany był Ogrodem Botanicznym. Park składał się z dwóch części: krajobrazowej i geometrycznej. W części krajobrazowej istniały dwa stawy zasilane przez strumień spływający z wybudowanego tam alpinarium. W 1911 r. teren parku włączono w granice Wystawy Wschodniemieckiej Przemysłu, Rzemiosła i Rolnictwa. W jego północnej, geometrycznej części powstała wówczas pierwsza - **palmiarnia**.

W 1926 r. dla uczczenia 150. rocznicy powstania Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej - park nazwano imieniem amerykańskiego prezydenta Thomasa Woodrowa Wilsona (1856-1924) laureata pokojowej Nagrody Nobla, który w 1918 r. opowiedział się za utworzeniem niepodległego państwa polskiego. Wśród zieleni ustawiono wówczas głaz upamiętniający rocznicę niepodległości USA.

Dwa lata później park otrzymał nowe ogrodzenie; przy narożniku ulic Głogowskiej i Berwińskiego wybudowano nowe wejście główne. W 1928 r. park włączono do terenów - Powszechnej Wystawy Krajowej - pojawiło się w nim kilka pawilonów wystawowych oraz nowa palmiarnia. W 1931 r. odsłonięto w parku pomnik T. W. Wilsona, ufundowany przez Ignacego Paderewskiego. Autorem pomnika był rzeźbiarz amerykański Gutzon Borglum, znany z monumentalnych rzeźb głów czterech prezydentów, wykutych w skale Góry Rushmore w Dakocie Południowej. Pomnik i głaz zniszczone zostały przez hitlerowców.

W 1936 r. wybudowano istniejącą do dziś **muszlę koncertową**.

W latach 1951-90 park nosił imię - Marcina Kasprzaka. Pomnik rewolucjonisty odsłonięto przy wejściu do parku w 1963 r.; zdemontowano go w 1990 r. Niedaleko palmiarni ustawiono w 1956 r. rzeźbę przedstawiającą Perseusza ratującego Andromedę, stojącą przedtem na pl. Cyryła

Ratajskiego.

W 1992 r. przystąpiono do gruntownej restauracji parku, której projekt opracował Bernard Lisiak. Zrekonstruowano m.in. wejście główne, gdzie na postumenty wróciły dwie rzeźby Edwarda Haupta, przedstawiające dzieci na rybie (ustawione tam przed PWK), odtworzono taras wokół fontanny, a cały park został ogrodzony. W 1994 r. przy wejściu do parku stanęło popiersie T. W. Wilsona dłuta Zofii Trzcńskiej - Kamińskiej. W ostatnim czasie ustawiono w parku kilka okazałych głązów, narzutowych. Wśród rosnących w nim drzew znajdują się m.in.: platan o obwodzie 410 cm i wierzba (430 cm), chronione jako pomniki przyrody.